

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2014 roku skierowanym przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. powód S. P. wniósł o zwrot nieistniejącego zobowiązania za nienależną dopłatę do centralnego ogrzewania za 2011 rok w kwocie 580,44 zł oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma wskazał, iż pomimo wielokrotnych wezwań do zapłaty pozwana spółdzielnia nie zwróciła nienależnie uiszczonego na jej rzecz świadczenia. Do powyższego pozwu S. P. załączył m.in. kopię wyroku i uzasadnienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II Ca 646/14.

W odpowiedzi na powyższe żądania strona pozwana w piśmie z dnia 2 lutego 2015 roku wniosła o odrzucenie pozwu, wezwanie do udziału w sprawie T. P. oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej spółdzielni kosztów postępowania według norm przepisanych. Argumentując zajęte w sprawie stanowisko w pierwszej kolejności wskazał, iż skoro sprawa dotyczy małżonków T. i S. P. – jako członków spółdzielni – solidarnie, to koniecznym jest udział w sprawie obojga z nich. Następnie pozwana podniosła, iż w piśmie inicjującym postępowanie powód ani nie wskazał, ani dlaczego dobrowolnie uiszczony przez niego zobowiązanie w kwocie 580,44 zł jest nienależne, ani też nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających powyższe twierdzenia. Wskazała przy tym, iż powód, na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zobowiązany jest do uczestnictwa w pokrywaniu kosztów przypadających na jego lokal, przy czym szczegółowe zasady ponoszenia opłat za centralne ogrzewanie określone zostały w obowiązującym od dnia 1 października 2012 roku Regulaminie określającym Z. rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych dla Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Tym samym nie można świadczenia w kwocie 580,44 zł uznać za świadczenie nienależne, w szczególności, iż w prawomocnym orzeczeniu Sądu Rejonowego w S. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 143/12 nie stwierdzono, że powód nie był zobowiązany do zapłaty powyższej kwoty. Końcowo Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. podniosła, iż sprawa powyższa została wyjaśniona i prawomocnie osądzona.

Następnie w piśmie z dnia 18 lutego 2015 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe żądania, w tym żądanie o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wpłaty do dnia zapłaty. Następnie wskazał, iż powołany przez Spółdzielnię (...) określający zasady rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych dla Spółdzielni Mieszkaniowej w S. posiadał liczne nieprawidłowości, w wyniku których niewłaściwie zostały rozliczone koszty ogrzewania. Z tego też powodu wpłacone przez niego i jego żonę T. P. świadczenia z dnia 20 lutego 2012 roku w wysokości 377,26 zł oraz w dniu 28 maja 2012 roku w wysokości 203,18 zł, były świadczeniami nienależnymi. Natomiast dowody potwierdzające zasadność jego roszczenia zostały przeprowadzone w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I C 143/12. S. P. podkreślił przy tym, iż ani Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn. akt I C 143/12, ani też Sąd Okręgowy w B. rozpatrujący apelację od wyroku wydanego w tejże sprawie, nie rozstrzygał w przedmiocie zapłaty kwoty objętej pismem inicjującym niniejsze postępowanie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód S. P. wraz z żoną T. P. mieszka w lokalu numer (...) o powierzchni (...)m², znajdującym się w budynku wielomieszkaniowym przy ulicy (...) w S.. Są oni członkami Spółdzielni Mieszkaniowej w S. i z tego też tytułu - przez uiszczanie opłat - ponoszą koszty związane z eksploatacją i utrzymaniem należącego do nich lokalu, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni.

Zasady rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych w Spółdzielni Mieszkaniowej w S. obowiązujące w 2011 roku określone zostały w uchwalonym przez Radę Nadzorczą Spółdzielni Mieszkaniowej w S. uchwałą numer (...) z 17 września 2010 roku regulaminie zasad rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych z dnia 17 września 2010 roku (k. 37 – 45). Na podstawie powyższego

regulaminu, na zlecenie Spółdzielni Mieszkaniowej w S., w dniu 3 lutego 2012 roku (...) spółka z o.o. z siedzibą w B. dokonała indywidualnego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania przypadających na lokal powodów. Określenie przypadających do rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2011 nastąpiło poprzez zsumowanie kosztów podgrzania wody (CW – określonych na 38712,41 złotych) z kosztami centralnego ogrzewania (CO – w kwocie 78131,27 złotych), a następnie pomniejszenie tak uzyskanej sumy o przychód z tytułu centralnego ogrzewania z lokali użytkowych (w kwocie 2434,40 złotych). Następnie tak ustalona różnica była z kolei pomniejszana o rozliczone z mieszkańcami koszty podgrzania zimnej wody i koszt mieszkania obciążonego ryczałtem. W wyniku tak dokonanego obliczenia za podstawę do rozliczenia w ramach indywidualnego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania została przyjęta kwota 92555,02 złotych. Połowa w/w kwoty (to jest suma 46277,51 złotych) została podzielona przez powierzchnię lokali, druga połowa zaś przez sumę wszystkich obliczeniowych jednostek zużycia ustalonych w ilości (...),68 na podstawie odczytów z podzielników z uwzględnieniem indywidualnych dla każdego lokalu współczynników korekcyjnych. Z przedstawionego powodowi indywidualnego rozliczenia ciepła wynika, iż stawkę za 1m² powierzchni lokalu ustalono na kwotę 13,296225 złotych, natomiast centralnego ogrzewania lokalu - po uwzględnieniu wartości jednostki zużycia, należności z tytułu wymiany podzielników oraz z tytułu kosztów sporządzenia rozliczenia - ustalono łącznie na kwotę 3385,55 złotych (k. 5, 9 – 10, 15 akt spawy o sygn. akt I C 143/12).

Reklamację od indywidualnego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2011 zgłosili S. i T. P. oraz K. B. (1). Przeprowadzone wówczas przez spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. postępowanie odnoszące się do reklamacji K. B. wykazało, iż doszło do nieprawidłowego odczytania (jako (...) jednostek) liczbowej wartości wskazań jednego z podzielników, podczas gdy prawidłowe wskazanie wynosiło 1985 jednostek (k.238-240 akt spawy o sygn. akt I C 143/12). Pomimo stwierdzenia powyższej pomyłki, całkowita (pochodząca z odczytu we wszystkich lokalach) ilość obliczeniowych jednostek zużycia nie została zmieniona (k.242-305 akt sprawy I C 143/12). Natomiast reklamacja powoda nie została uwzględniona.

S. i T. P. tytułem zaliczki na koszty ogrzewania należącego do nich lokalu, nieruchomości wspólnych oraz mienia należącego do spółdzielni, w roku 2011 uiszcili na rzecz Spółdzielni kwotę 2045,76 złotych. Z uwagi na powyższe spółdzielnia stwierdziła po stronie powoda i jego żony niedopłatę w rozmiarze 1339,79 złotych (k. 5 akt sprawy I C 143/12). Tytułem dopłaty do kosztów ogrzewania za rok 2012 S. i T. P. uiszcili na rzecz pozwanej łącznie kwotę 580,44 złotych, na którą składały się wpłacona w dniu 20 lutego 2012 roku kwota 377,26 zł oraz wpłacona w dniu 28 maja 2012 roku kwota 203,18 zł (k. 45 – 46).

Pozwem z dnia 28 maja 2012 roku, rozszerzonym następnie pismem z 2 listopada 2012 roku oraz połączonymi do wspólnego rozpoznania pozwami z dnia 31 lipca 2012 roku, 6 grudnia 2012 roku i 18 marca 2013 roku, S. i T. P. żądali m.in. ustalenia nieistnienia zobowiązania powodów w kwocie 1339,79 złotych - z tytułu dopłaty do kosztów rozliczenia centralnego ogrzewania za rok 2011 (akta sprawy I C 143/12). Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 maja 2014 roku (sygn. akt IC 143/12) Sąd Rejonowy w S. ustalił, iż nie istnieje zobowiązanie S. P. i T. P. do zapłaty na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. kwoty 759,35 złotych tytułem rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania lokalu numer (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w S. za rok 2011, w pozostałym zaś zakresie (w tym w zakresie ustalenia nieistnienia zobowiązania do zapłaty kwoty 580,44 zł) powództwo oddalił (k. 1083 akt spawy IC 143/12).

Pismami z dnia 28 października 2014 roku, 6 listopada 2014 roku, 20 listopada 2014 roku oraz z dnia 4 grudnia 2014 roku wzywał pozwaną do zwrotu uiszczonej przez niego i jego żonę, na rzecz spółdzielni, kwoty 580,44 zł (k. 9 – 13).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważyć należało, czy w sprawie zaistniała podnoszona przez stronę pozwaną negatywna przesłanka procesowa – wskazana w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. - w postaci powagi rzeczy osądzonej. Stosownie do art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami, przy identycznej podstawie faktycznej i prawnej orzeczenia. Co prawda pomiędzy stronami niniejszego postępowania toczyło się przed Sądem Rejonowym w S. m.in. postępowanie prowadzone pod sygn. akt I C 143/12, zakończone prawomocnym wyrokiem z dnia 6 maja 2014 roku,

w przedmiocie ustalenia nieistnienia zobowiązania S. i T. P. do zapłaty na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w S. kwoty 1339,79 złotych (w tym dochłodzonej w niniejszym postępowaniu kwoty 580,44 zł) z tytułu rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania lokalu numer (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w S. za rok 2011. Istotne jest jednak, iż przedmiotem powyższego postępowania było ustalenie – na podstawie art. 189 k.p.c. - zakresu zobowiązania S. i T. P. z tytułu kosztów ogrzewania w 2011 roku, nie zaś możliwość domagania się zwrotu od pozwanej kwot uprzednio wpłaconych. Podkreślić przy tym należy, iż z uwagi na specyfikę spraw o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa na podstawie art. 189 k.p.c., Sąd oddalając powództwo z uwagi na brak przesłanki interesu prawnego w zakresie kwoty 580,44 zł, nie zajmował się w tymże zakresie sprawą meriti.

Tym samym wniosek o odrzucenie pozwu z powodu istnienia prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, jako nieuzasadniony, podlegał oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

W dalszej kolejności odnieść się należy do wniosku strony pozwanej w przedmiocie wezwania do udziału w sprawie żony powoda – T. P.. Wbrew twierdzeniom pozwanej po stronie powodowej nie zachodzi przypadek współuczestnictwa koniecznego (które zresztą po stronie powodowej występuje niezwykle rzadko), a każde z małżonków może samodzielnie dochodzić przysługującego im wspólnie świadczenia pieniężnego. Sąd zważył bowiem, iż zgodnie z art. 36 § 2 kro każdy z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym (z wyjątkami przewidzianymi w dalszych przepisach kodeksu), a wykonywanie zarządu obejmuje czynności, które dotyczą przedmiotów majątkowych należących do majątku wspólnego, w tym czynności zmierzające do zachowania tego majątku. Dochodzenie roszczeń pieniężnych przysługujących wspólnie małżonkom pozostającym w ustawowym ustroju wspólności majątkowej, w tym z tytułu roszczenia nienależnego, niewątpliwie należy do czynności zachowawczych. Gdyby po stronie powodowej występowali oboje małżonkowie P., to zachodziłoby wówczas współuczestnictwo materialne jednolite. Dopiero w przypadku, gdyby T. P. zgłosiła sprzeciw wobec wystąpienia przez jej męża z powództwem, to nastąpiłby brak legitymacji procesowej.

Rozstrzygając co do istoty niniejszego postępowania Sąd w pierwszej kolejności zważył, iż zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (D.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116), członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Jednym z takich kosztów jest koszt dostawy energii cieplnej do ogrzania lokalu. W przypadku tego kosztu, spółdzielnie mieszkaniowe związane są przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne. Natomiast art. 4 ust. 7, 7¹ i 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wskazuje, iż w przypadku zmiany wysokości opłat na pokrycie kosztów niezależnych od spółdzielni, w szczególności energii, gazu, wody oraz odbioru ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych, spółdzielnia jest obowiązana zawiadomić osoby członków spółdzielni, osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali oraz właściciele niebędących członkami spółdzielni - co najmniej na 14 dni przed upływem terminu do wnoszenia opłat, ale nie później niż ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego ten termin. Zmiana ich wysokości wymaga uzasadnienia na piśmie. Członkowie spółdzielni mogą kwestionować zasadność zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej, przy czym ciężar udowodnienia zasadności zmiany wysokości opłat spoczywa na spółdzielni.

Stosownie zaś do art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. osoba, która uzyskała korzyść z tytułu świadczenia nienależnego, obowiązana jest do jego zwrotu. Świadczenie jest zaś nienależne w przypadku, gdy spełniający je nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, jak również jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Spełnienie świadczenia z tytułu opłaty za centralne ogrzewanie lokalu, nieruchomości wspólnych i mienia należącego do spółdzielni w wysokości wygórowanej, nieodpowiadającej rzeczywistej wysokości kosztów, jakie obciążać powinny członków spółdzielni, mieści się w sytuacji, gdy spełniający świadczenie nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył. Tym samym w pierwszej kolejności ocenić należało, czy uiszczona przez powoda i jego żonę na rzecz

pozwaną kwota 580,44 zł z tytułu kosztów centralnego ogrzewania nie przekraczała kosztów, jakie rzeczywiście powinien ponieść.

Analiza zgromadzonego w toku postępowania w sprawie materiału dowodowego uzasadniała zdaniem sądu wnioski o wadliwości dokonanego przez pozwaną spółdzielnię rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2011. Rozważając prawidłowość sposobu rozliczenia centralnego ogrzewania przez Spółdzielnię Mieszkaniową w S. Sąd oparł się na dokumentach załączonych do akt sprawy I C 143/12, w szczególności na zestawieniu kosztów ogrzewania (k.15 akt IC 143/12), indywidualnym rozliczeniu kosztów centralnego ogrzewania adresowanym do powoda i jego żony (k.5 akt sprawy I C 143/12), pierwotnym i zmodyfikowanym rozliczeniu kosztów centralnego ogrzewania przypadających na K. B. (1) (k. 241, 237 akt sprawy I C 143/12), dokumentach rozliczeń (k.242 – 305 akt sprawy I C 143/12), a ponadto na Regulaminie zasad rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych z dnia 17 września 2010 roku (k. 37 – 45) oraz na sporządzonej w sprawie o sygn. akt I C 143/12 opinii biegłego sądowego W. S. wraz z raportami termograficznymi (k. 728-843, 844-872 akt sprawy IC 243/12).

W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Przedstawione w niej wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne dla dokonania ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został wskazany w pozwie. Zauważyć jednocześnie należy, iż w opinii uzupełniającej biegły sądowy wyjaśnił wszelkie wątpliwości wynikające z wniesionych przez strony postępowania uwag i zastrzeżeń. Powyższe w ocenie Sądu przemawia za uznaniem opinii za zasługującą na uwzględnienie przy dokonywaniu rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż choć sposób rozliczenia przez pozwaną spółdzielnię kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody za rok 2011 nie tylko nie odpowiadał ówczesnemu określającemu zasady rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych dla Spółdzielni Mieszkaniowej, ale też pozostawał w sprzeczności z przepisami ustawy Prawo energetyczne.

W myśl zaś art. 45a ustawy Prawo energetyczne wysokość opłat za energię ciepłą powinna być ustalana w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu ciepła (ust. 4). Koszty zakupu ciepła rozlicza się w części dotyczącej ogrzewania, stosując dla lokali mieszkalnych i użytkowych metody wykorzystujące: wskazania ciepłomierzy, wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności, powierzchnię lub kubaturę tych lokali, zaś dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez lokatorów, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali (ust. 8). Zgodnie z art. 45a ust. 9 właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda, uwzględniając współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, stymulowała energooszczędne zachowania oraz zapewniała ustalenie opłat, o których mowa w ust. 4, w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej.

Natomiast jak wynika z załączonego do akt sprawy o sygn. I C 143/12 dokumentu zestawienia kosztów ogrzewania (k. 15 akt I C 143/12) odrębnie naliczone koszty podgrzania zimnej wody (w kwocie 38712,41 złotych) i centralnego ogrzewania (w kwocie 78131,27 złotych) zostały połączone ze sobą i pomniejszone następnie o uzyskany przychód z lokali użytkowych, koszt mieszkania obciążonego z ryczałtu, wreszcie zaś o koszty podgrzania rozliczone z mieszkańcami według stawek kwotowych. W ten sposób nie tylko naruszono art.45a ust. 8 ustawy prawo energetyczne, z którego wynika powinnośc rozliczania odrębnie kosztów centralnego ogrzewania i odrębnie kosztów podgrzania wody, lecz równocześnie dokonana kalkulacja nie odpowiada rzeczywistym kosztom z tytułu zużyciu ciepła na ogrzewanie i podgrzanie zimnej wody - dokonane rozliczenie skutkowało podwyższeniem kwoty należnej z tytułu

centralnego ogrzewania o ponad 14000 złotych. Jednocześnie wskazać należy, iż ww. Regulaminie pozwanej spółdzielni nie uwzględniono współczynników wyrównawczych zużycia ciepła, co dodatkowo przesądziło o ustaleniu opłat nieodpowiadających rzeczywistemu zużyciu. Podkreślić przy tym należy, iż Sąd, rozpoznając spór pomiędzy spółdzielnią a członkiem spółdzielni dotyczący kwestii prawidłowości rozliczenia kosztów utrzymania i eksploatacji nieruchomości nie jest związany treścią uchwał podjętych w tym przedmiocie przez spółdzielnię. Po wtóre o wadliwości dokonanego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2011 świadczy brak korekt – po uwzględnieniu reklamacji złożonej przez K. B. (1) – indywidualnych rozliczeń c.o. pozostałych mieszkańców. Skoro bowiem zmianie uległa ilość zużytych jednostek obliczeniowych w jednych z lokali, niewątpliwie powinno wpłynąć to na rozliczenie zużycia ciepła przez innych członków spółdzielni oraz właścicieli lokali niebędących członkami.

Zdaniem sądu przy ocenie zasadności żądania powodów we wskazanym zakresie nie bez znaczenia pozostaje również wskazywana przez opracowującego opinię w sprawie biegłego podniesiona w złożonych przezeń ustnych wyjaśnieniach okoliczność zawyżenia przez pozwaną spółdzielnię w stosunku do rzeczywistego zapotrzebowania tzw. mocy zamówionej, co w ocenie biegłego podnosi koszty o 25 do 30%.

W tym stanie rzeczy, wobec oczywistej nieprawidłowości rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania przypadających na lokal powoda za rok 2011, niewątpliwym jest, iż nie mogło ono stanowić podstawy naliczenia opłat obciążających z tego tytułu powoda i jego żonę. Jednocześnie analiza treści powołanego wyżej art. 4 ust. 7, 7^{((1))} i 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, jak i przepis art. 6 k.c., wskazuje, iż ciężar dowodu w zakresie udowodnienia wysokości spoczywającego na powodzie i jego żonę obowiązku poniesienia kosztów związanych z utrzymaniem i eksploatacją ich lokali, części nieruchomości wspólnej oraz mienia spółdzielni w postaci kosztów ogrzewania centralnego, obciążał stronę pozwaną spółdzielnię. W niniejszej sprawie Spółdzielnia Mieszkaniowa, pomimo wskazania jej takiej konieczności zarówno w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w S. zapadłego w sprawie o sygn. akt I C 143/12, jak i wyroku Sądu Okręgowego w B. o sygn. akt II Ca 646/14 - oddalającego apelację – nie podjęła żadnych działań zmierzających do wykazania w jakiej wysokości koszty ogrzewania centralnego w roku 2011 obciążać powinny S. i T. P.. W tym stanie rzeczy uznać należało, iż takie zobowiązanie - co najmniej co do kwoty dochłodzonej w niniejszym postępowaniu - nie istniało.

Na marginesie wskazać należy, iż pozwany, korzystający z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał również, by zachodziła jednak z przesłanek wyłączających możliwość żądania zwrotu świadczenia, wskazanych w art. 411 k.c. Takich okoliczności nie dostrzegł również Sąd.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

Odnosząc się natomiast do wskazywanego w piśmie z dnia 18 lutego 2014 roku roszczenia o odsetki Sąd zważył, iż nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem powoda jest dokładne określenie przedmiotu roszczenia (art. 187 §1 pkt1 k.p.c.), tj. sprecyzowanie żądania zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym, co jest równoznaczne ze wskazaniem, jakiego rozstrzygnięcia oczekuje od sądu i zakreśleniem granic rozpatrywania sprawy przez sąd. Wprawdzie powód zachowuje prawo modyfikowania swojego żądania, tym niemniej, dopóki tego nie uczyni, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nie objętego żądaniem (art. 321 § 1 k.p.c.). W niniejszej sprawie S. P. w pozwie wnosił wyłącznie o zasądzenie należności głównej w wysokości 580,44 zł oraz o orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu. Natomiast w piśmie z dnia 18 lutego 2015 roku – zatytułowanym jako stanowisko w sprawie – wskazał, iż „podtrzymuje powództwo o zapłatę 580,44 zł + odsetki od daty wpłaty do dnia zapłaty”. Mając na uwadze, iż z roszczeniem o odsetki powód pierwotnie nie występował, a zarazem nie wskazywał, iż chciałby rozszerzyć swoje żądanie (a wręcz przeciwnie – iż je podtrzymuje), Sąd uznał, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wykraczałoby ponad żądanie powoda, w związku z czym nie orzekł w tymże zakresie. Zauważyć jednocześnie należy, iż strony postępowania nie wnosiły o uzupełnienie wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu, zamieszczone w punkcie III sentencji wyroku, znajduje natomiast oparcie w wywiedzionej z przepisu z art. 98 § 1 k.p.c. zasadzie ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Strona pozwana uległa S. P. w całości, a tym samym powinna zwrócić całość poniesionych przez niego kosztów procesu. W niniejszej

sprawie ograniczały się do poniesionej przez powoda opłaty sądowej w wysokości 30 zł i taką też kwotę Sąd z tytułu zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej w S. na rzecz S. P..